

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Jarema Sawiński

Protokolant: protokolant sądowy Anna Rusinek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej Mariusza Orlickiego

po rozpoznaniu w sprawie **A. P.**

ściganego o przestępstwo z art. 66 kodeksu karnego (belgijskiego) - art.1,2bis§§1-3b-5,4§§1-3-6 i 6§1 ustawy z 24 lutego 1921r. – art.1,2,3§1,5§1,11,15,26bis 1° i 4° i 28§§1 i 2-3° Dekretu królewskiego z 31 grudnia 1930 r.

zażalenia obrońcy ściganego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 25 września 2017 r. w sprawie II Kop 22/17

w przedmiocie przekazania ściganego do Belgii i stosowania w dalszym ciągu tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 2017 r. godz. 8:00

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie 1 w ten sposób, że sprecyzować, iż przekazanie dotyczy przeprowadzenia postępowania karnego na terytorium Królestwa Belgii i w punkcie 2 w ten sposób, że oznaczyć termin stosowania tymczasowego aresztowania do dnia 17 listopada 2017 r. godzina 9.00,
2. w pozostałym zakresie utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy,
3. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koninie, po rozpoznaniu wniosku prokuratora, postanowieniem z dnia 25 września 2017 r. w sprawie II Kop 22/17, na podstawie art. 607k § 1 i 3 k.p.k., art. 607l § 1 k.p.k. i art. 607t § 1 k.p.k. przekazał ściganego A. P. z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przeprowadzenia postępowania karnego, zgodnie z europejskim nakazem aresztowania wydanym w dniu 5 września 2017 r. w sprawie 2016/014BG.60.F1.500262/15 przez Sąd Pierwszej Instancji dla Flandrii Zachodnie, oddział w B. celem przeprowadzenia wobec niego postępowania karnego, z zastrzeżeniem zwrotnego przekazania celem wykonania ewentualnej kary pozbawienia wolności (pkt 1).

Nadto, powołanym postanowieniem orzeczono w przedmiocie dalszego stosowania wobec ściganego tymczasowego aresztowania, określając czas jego trwania na okres dalszych 53 dni, tj. do dnia 18 listopada 2017 r. godz. 8:00 (pkt 2). Wskazania wymaga, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 21 września 2017 r. w sprawie II Kop 22/17 zastosowano wobec ściganego tymczasowe aresztowanie na okres 7 dni, tj. od dnia zatrzymania, tj. 19 września 2017 r. godz. 9:00 do dnia 26 września 2017 r. godz. 9:00 (k. 42-43).

Sąd ten powołał się przy tym na przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. i z art. 258 § 2 k.p.k., wskazując, iż z uwagi na ENA nie ma potrzeby badania istnienia pierwszej z nich, zaś obawa grożącej ściganemu surowej kary wynika z faktu, że zarzucane mu czyny zagrożoną jest karą do 15 lat pozbawienia wolności, zaś nie zachodzi przesłanka z art. 259 k.p.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył obrońca ściganego, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 607r § 1 pkt 6 k.p.k.

Podnosząc wskazane zarzuty skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie względem ściganego dozoru policji i zakazu opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

Przede wszystkim zauważyć następnie należało, że przesłanek odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania upatrywać należy w przepisach art. 607p k.p.k. i art. 607r k.p.k. Okoliczności wskazane w tych przepisach – jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji – w przedmiotowej sprawie jednakże nie zachodziły.

Podkreślenia wymagało przy tym, że sąd wykonujący europejski nakaz aresztowania nie jest władny badać kwestii merytorycznych związanych z postawionym ściganemu zarzutem. Przedmiotem badania sądu nie jest nawet samo wykazanie przypuszczenia, że aresztowany dopuścił się za granicą przestępstwa, czy też weryfikacja charakteru tego przestępstwa; tym bardziej zaś poszczególne okoliczności tego czynu (np. miejsce jego popełnienia). Weryfikację wskazanych okoliczności wyklucza założenie, że „sąd [państwa członkowskiego], który wydał nakaz, dysponuje dowodami popełnienia przestępstwa [...]”. Jedynie gdy ujawnią się okoliczności podważające wzajemne zaufanie, z których w sposób oczywisty wynika, że w ogóle brak było podstaw do wydania ENA, obowiązkiem sądu jest zweryfikowanie tych danych” (tak: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. II AKz 214/14).

Skoro zatem w sytuacji, gdy zasada wzajemnego zaufania do organu Państwa Członkowskiego nie została zanegowana, brak było podstaw do weryfikacji danych przedstawionych przez odpowiedni organ Królestwa Belgii w treści europejskiego nakazu aresztowania.

Odnosząc się do wyartykułowanych przez obrońcę obaw o naruszenie wolności i praw ściganego należy przypomnieć, że bezwzględny zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania jest chroniony prawem Unii Europejskiej, zatem obowiązuje także w Królestwie Belgii) i ma charakter niewzruszalny, zaś jedynie w obliczu obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należycie zaktualizowanych danych świadczących o istnieniu nieprawidłowości, czy to systemowych lub ogólnych, w wydającym nakaz państwie członkowskim wykonujący nakaz organ sądowy powinien sprawdzić w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że osoba objęta europejskim nakazem aresztowania wydanym w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności będzie ze względu na warunki pozbawienia jej wolności we wskazanym państwie narażona na rzeczywiste niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania w razie przekazania do wspomnianego państwa członkowskiego. Uznanie, że wykonanie ENA naruszałoby wolności i prawa człowieka i obywatela musi być oparte na konkretnych faktach i okolicznościach. Nie może być wynikiem abstrakcyjnych rozważań, ale musi uwzględniać konkretną sytuację procesową. Nie może ono być też efektem spekulacji czy braku zaufania do organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości innego państwa członkowskiego UE. Sąd takich obaw nie powziął z urzędu, natomiast obrońca także ich nie wykazała, ograniczając się do stwierdzenia, że ścigany zostanie pozbawiony prawa do obrony, nie uwzględniając przy tym istnienia w belgijskim systemie prawnym instytucji pomocy prawnej z wyboru lub z urzędu. Reasumując, brak było podstaw do stwierdzenia przesłanki wyłączającej przekazanie, o której mowa w art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k.

Podobnie nie została spełniona przesłanka fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania określona w art. 607r § 1 pkt 6 k.p.k. W przedmiotowej sprawie nie było podstaw do skorzystania z możliwości, którą

daje wskazany przepis. Przez pojęcie „ubieganie się o skrócenie” należy bowiem rozumieć przede wszystkim możliwość złożenia prośby o ulaskawienie, wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z wykonania kary, jak również możliwość rozpatrywania tych kwestii z urzędu przez właściwy organ, co jest aktualne także w ustawodawstwie belgijskim, spójnym w ramach systemów prawnych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powyższe wskazywało, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły opisane w zarzucie uchybienia, a skarżący obrońca nie wykazał wystąpienia w przypadku ściganego okoliczności sprzeciwiających się jego przekazaniu na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, bądź też potrzeby dodatkowego weryfikowania owych okoliczności. Czyniło to zasadną decyzję o przekazaniu.

Brak też było podstaw do przyjęcia – jak wywodził autor zażalenia – jakoby w przypadku ściganego niezasadnym było zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania. Podzielić należało stanowisko Sądu I instancji, że wystarczającą przesłanką zastosowania wobec ściganego tymczasowego aresztowania na podstawie art. 607k § 3 k.p.k. był sam fakt ścigania go europejskim nakazem aresztowania. Nadto skoro zarzucone mu czyny zagrożone są karą obiektywnie surową, a ścigany miał się ich dopuścić w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co nie tylko stanowiło okoliczność obciążającą w kontekście potencjalnego wyrokowania, ale też nakazywało przyjąć istnienie powiązań przestępczych pomiędzy ściganym a innymi osobami, które to powiązania mogłyby posłużyć ściganemu do podejmowania zachowań zakłócających procedurę jego przekazania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

W tej sytuacji, Sąd odwoławczy podzielił pogląd Sądu I instancji, iż tylko izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie należycie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, iż – wbrew stanowisku skarżącego – zastosowanie wobec ściganego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jawiło się jako zasadne. Przy czym, wobec zatrzymania ściganego w dniu 19 września 2017 r. godz. 9:00, zasadnym z uwagi na brzmienie art. 607m § 1a k.p.k. jest oznaczenie stosowania tymczasowego aresztowania na okres 60 dni, w tym bowiem czasie powinno zakończyć się postępowanie w przedmiocie przekazania. W konsekwencji należało zmienić termin stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, oznaczony do dnia 18 listopada 2017 r. godz. 8:00 na okres do dnia 17 listopada 2017 r. godzina 9.00, w tym bowiem dniu upływa 60 dni od dnia zatrzymania ściganego, zaś miało to miejsce o godz. 9:00. Należało także wskazać, na terytorium jakiego państwa nastąpi przekazanie, gdyż z punktu 1 zaskarżonego orzeczenia okoliczność ta nie wynikała w sposób jednoznaczny.

Uwzględniając powyższe, orzeczono, jak w punkcie 1 uzasadnianego postanowienia, utrzymując je w mocy w pozostałym zakresie w punkcie 2.

Zawarte w punkcie 3 orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego, uwzględniało regulację zawartą w art. 30 decyzji ramowej z dnia z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz.U.UE.L.2002.190.1), co implikowało obciążenie tymi kosztami Skarbu Państwa.

Jarema Sawiński